

Megjegyzés

Ez a történet teljes egészében kitalált. A Nemezis üstökös nem létezik, és pillanatnyilag egyetlen olyan égitest sincs, ami közvetlen veszélyt jelentene a bolygónkra. Az viszont igaz, hogy számtalan olyan meteor és üstökös ismert, amiknek a keringési pályája időről időre keresztezi a Földét, valamint olyanok is, amik még a világűr sötétjében bujkálnak és felfedezésre várnak. Ilyen sziklák okoztak már tömeges kihalásokat az írott történelem előtti időkben, és valamikor a jövőben még fognak is, ám arra gyakorlatilag semmi esély, hogy ez még a mi életünkben bekövetkezik. A tisztelt Olvasó aludjon nyugodtan.

A szerző

Február

Olivia Lloyd azt tanulta régebben, hogy az élőlények egészen kicsiben kezdték meg a létezésüket. Az apró, lebegő élőlényeket a dagadó és apadó hullámmozgások sodorták magukkal kedvük szerint, ezért idővel, hogy ne legyenek kitéve a tenger kénye-kedvének, ki kellett fejleszteniük az aktív úszás képességét. Olivia ebből arra következtetett, hogy az úszás tulajdonképpen már az első repülés volt egy olyan közegben, ami ugyan sűrűbb, mint a levegő, de a szilárd talajon való közlekedéshez képest mégiscsak repülés.

A hangok csak elvétele hatoltak le annak a sötétségnek a mélyére, amiben most ő lebegett, szakasztott úgy, akár a történelem előtti állatok a tengerben; magatehetetlen módon. Ez kétségtelenül erős visszafejlődésnek számított, de nem valamiféle visszajára fordított evolúció vagy saját maga volt érte a felelős, hanem egy rajta kívül álló esemény. És Olivia pontosan tudta azt is; nem a hangok veszték el, hanem kishíján ő maga. Számára egyelőre nem létezett más, csupán a parttalan sötétség és az áramlatok, amik pelyvaként sodorták magukkal.

Azokban az időszakokban, amikor a hangok teljesen eltűntek, és átadták a helyüket a süket csendnek, már-már úgy érezte, ő is megszűnik létezni. Ilyenkor biztos volt benne, hogy az az ismeretlen erő, ami fogva tartotta, idővel elsodorja

majd a nemlét felé. Minden erejével igyekezett hát küzdeni ellene, mert attól tartott, hogy az örvény előbb-utóbb olyan mélyre rántja, ahonnan nincs visszatérés.

*

A Brit-szigetek északi régióinak leginkább szembetűnő jellegzetessége, hogy kevés a fa. A magas fűvel benőtt dombok és sziklás hegyormok között csak elvétve találni egy-egy tölgyet, kőrisfát, lucfenyőt vagy a viking hódítások után betelepített kanadai nyárfát, amelyek legtöbbje magányosan, mégis kitartóan dacolt a tenger irányából bezúduló szelekkel. Ez a terület mindig is szegényes volt faanyagban, és a szigetlakók vad ősei annak a kevésnek a jelentős részét is kiirtották kőből pattintott szerszámaikkal még a neolitikum idején.

A domboldalban álló kétszintes ház mégis fából épült; csupán az alapzata készült a vidék kemény bazaltköveiből, ugyanabból, amiből a házig felkanyargó dűlőutat is leszórták. Az, hogy fából épült, egyértelműen mutatta, hogy a tulajdonosa komoly pénzeket áldozott azért, hogy a lehető legközelebb érezze magát a természethez, és hogy a Brit-szigetek déli részéről elegendő faanyagot szállítsanak ide számára az építkezéshez.

A ház nem volt nagy, de a tulajdonosának minden szükséges kényelmet biztosított. Még akkor sem volt helyszűkében, ha nagy ritkán vendéget fogadott. Ez az esős, szeles februári délután pedig éppen ilyen

alkalom volt. A nemrég érkezett látogató a két hálószoa egyikében, az alsó szinten tartózkodott. Mivel azonban mély, jobbára álomtalan szendergés nyomta el a tudatát, és még az idevezető úton sem tért magához, egyelőre fogalma sem volt róla, hogy ennek a háznak a vendége.

*

Minden alkalommal, amikor elrúgta magát a fekete óceán fenekéről, hogy végre a felszín közelébe sodródjon a gyenge áramlatok hátán, egy bizonyos, folyton körülötte forgó, láthatatlan, de nagyon is jól érzékelhető örvény újra visszarántotta a mélybe. Egy idő után azonban – bár fogalma sem volt róla, mennyi is volt ez pontosan – már biztosan tudta, hogy nem fog túl mélyre menni. Annyira semmiképp sem, hogy örökre elvesszen; a mélységnek mindig csak olyan rétegéig jutott, ami tele volt zagyva, értelmezhetetlen álmokképekkel. Arcokkal, érzésekkel, színekkel és kusza gondolatokkal, csak hogy ezek nem álltak össze semmi értelmezhetővé, bárhogyan is próbált rendszert találni bennük.

Így egy idő után már nem is kereste az értelmüket, csak hagyta, hogy átfussanak rajta, ahogyan a szél lebbenti meg a hajfürtöket. Időnként – bár erről sem volt teljesen meggyőződve – mintha fájdalmat is érzett volna. A fejében, a karjában, a bordái között. Nem tudta, ez mennyire valóságos, mert még abban sem volt biztos, van-e egyáltalán teste? Hogy volt

valamikor, az nem kétséges, de létezik-e még? Mostanra talán már ő sem volt egyéb, mint a zavaros álomképek vagy az óceán hullámainak egyike.

Később már nemcsak illúziók, hanem emlékek is felbukkantak; kétségkívül a sajátjai voltak, nem pedig tűnékeny látomások. Ebből pedig azt a következtetést vont le – korábbi kétkedése ellenére –, hogy akkor igenis léteznie kellett egy testnek, amihez a tudata, még ha jelenleg gyengén is, de hozzátapadt. Elvégre a kósza áramlatoknak nincsenek emlékei. De hiába tudta immár teljes bizonyossággal, hogy él, még sok idő telt el addig, amíg a lélegzete végre áttörte az ajkait összeragasztó, áporodott nyálréteget, és megkérdezhetette, hol van pontosan?

*

A lebegés érzése leggyakrabban egy tóparti strand emlékéhez vezette vissza. Ott himbálódzott a vízben, időben és térben is messze a jelenlegi óceántól. A hátát melegítette a nyári nap, lábfeje a sikamlós gumimatracról lógott a langymeleg vízbe, ő pedig úgy gondolta, jó volna megmártózni benne.

– Olivia! – hallotta maga mögött a hangot, összekeveredve a fürdőzők jókedvű sikongatásaival. Az anyjáé volt? Vagy a nagyanyjáé? Alkalmanként mindkettőjükkel kiment a strandra. – Olivia, ne menj túl messzire!

Nem törődött vele. A hátára fordult, az egyik karját a vízbe mártotta, aztán tett egy újabb fordulatot, és alámerült a tó zöldeskék hullámai közé.

A felszín alatt néma csend borult rá. A vízen átszűrődő napfény fátyolos, sárga és zöld sugarakban táncolt körülötte. Tempózott néhányat, aztán a karjait maga mellé szorítva siklott pár métert, akár a mesebeli sellőányok. Nézte a tó fenekét borító kavicsokat, meg az ütemesen ringatózó hínárokat. Újabb néhány karcsapás megtétele után a fenék hirtelen mélyülni kezdett, beleveszett a félhomályba. Lejjebb úszott, látni akarta, mi van a sötétségen túl, és akkor, egy erőteljesebb csapás után megtörtént a baj. Éles fájdalom robbant a bal vádlijában, végighullámozott rajta és görcsbe csomózta a lábszárát.

Megrándult, ösztönösen kiabálni akart, mire a szája azonnal teleszaladt az enyhén bűdös, sűrű vízzel. Megfordult, igyekezett a felszín felé törni, próbált ellenállni a fájdalomnak, ami bilincsként szorult a lábára, miközben átfutott rajta az a rémisztő érzés, hogyha most nem győzi le, soha többé nem látja meg a napfényt.

Végül mégis meglátta. Öklendezett, amikor a friss levegő végre keresztüláramlott a légcsövén és szűrősen a tüdejébe vágott. Észrevette az alig néhány méterrel odébb sodródott matracot, távolabb pedig a part fái tűntek fel homályosan a szemébe csorgó víz miatt. Újra hallotta a madarak dalát, a fürdőzők örömteli kiáltásait. A görcs még mindig ott zsibongott

az izmaiban, de már kezdett enyhülni. Újabb nagy levegőt vett és három hosszú karcsapással elérte a matracot. Megkapaszkodott benne, hálásan nyeldekelte tovább a friss levegőt, majd lassú mozdulatokkal kitörölte a vizet szeméből.

Csupán ekkor tudatosult benne, hogy senki nem vette észre, mi történt. Akár meg is fulladhatott volna, néma csendben, észrevétlenül. A strandolók vidáman lubickoltak, az anyja (igen, az anyja volt az, most már látta) önfeledten trécselt valakivel a parti homokra terített fürdőlepedőjén ülve.

Végigfeküdt a matracon, hagyta, hogy a fájdalom maradéka is elszálljon a lábából, hevesen rángatózó szíve pedig lenyugodjon végre. Pihent néhány percet, aztán lassú mozdulatokkal a part felé irányította magát. Kiment a vízből, de senkinek nem szólt egy szót sem, még az anyjának sem, csak leült a saját törölközőjére, átkarolta a lábait és bámult maga elé. Negyedórát is elvolt ebben a mozdulatlan pózban, mielőtt megkérte, menjenek haza, és mivel az nem értette a dolgot, Olivia rosszullettire hivatkozott.

– Fáj a hasam – mondta.

– Biztos a szénsavas üdítőtől – csóválta a fejét az anyja. – Mondtam már többször, hogy inkább teát igyál.

Akkor még csak tizenkét éves volt, és a történetek után többé nem mert a strandra menni, mert félelem maradt benne a nagy, nyílt vizektől. Ha a család mégis odakészült, valami magyarázattal mindig kihúzta magát.

Ám most azt tapasztalta, hogy ettől az óceántól, amiben pillanatnyilag lebegett, mégsem félt. Ez valahogy más volt. Igaz, nem akarta megfojtani, mint a tó vize, bár egyelőre el sem engedte.

Az egyik lebegés alkalmával aztán anélkül, hogy akarta volna (mert egy idő után már nem küzdött az áramlatok ellen, csak hagyta, hadd vigyék, amerre akarják) egészen közel került a felszínhez. Egyre erősödő fényt látott, ami áttört a sötétségen. Már érezte a saját teste súlyát.

Végül a felszínre tört, éppen úgy, mint ahogy annak idején kibukkant végül a tó hullámai alól is. A sötétség szétfoslott, a sarkokba menekült, és ő ott hevert a születő fényben, ami fájdalmasan tört utat magának a szemein keresztül az agya legmélyéig.

*

Belesajdult a koponyájába, ezért lehunyta a szemét, és mikor a fájdalom némiképp enyhült, csak akkor nyitotta ki újra. Még nem látott rendesen, csupán foltokat és alakzatokat észlelt, de egy bizonyos idő eltelte után – mindössze egy-két perc lehetett – a kép lassan kitisztult. Oldalt fordította a fejét.

Takarosan berendezett szobát látott maga körül. Az ágy támlája a feje mögötti falnak támaszkodott, az ágygal szemközt pedig polcos szekrény állt, egy kis tévével. Közvetlenül mellette a csukott bejárati ajtó. Az ágytól balra egy éjjeliszekrényt pillantott meg papírernyős olvasólámpával, utóbbi szakasztott olyan

volt, amelyet a saját otthonában is tartott. Azon túl, a falnál régimódi komód. Jobb kézre pedig az ablak, amit kitartóan vert az eső. Minden pontosan a helyén, semmi rendetlenség, semmi nem odaillő holmi, ráadásul semmi személyes tárgy, ami bármit is elárulhatott volna a tulajdonosról. Őrát sehol sem látott, így fogalma sem volt arról, mennyi lehetett az idő? Az ablakon túlról beszűrődő álmos, szürke fény sem könnyítette meg a dolgát. Éppúgy lehetett reggel kilenc, mint délután három.

Azt mindjárt tudta, hogy nem otthon van. A saját lakása Edinburgh északi felén még csak nem is hasonlított erre a helyre.

„Vajon milyen messze lehet ide Edinburgh?” – ötlött fel benne most a kérdés. Egy jellegtelen bérleményben lakott Pilton Hill városrészben, elég jó helyen ahhoz, hogy közel legyen a kórház, ahol ápolónőként dolgozott, és egy szupermarket, ahol elintézhette a napi bevásárlást, de mégsem eléggé, hogy láthassa a kikötőben horgonyzó tengerjárókat. Ellenben a hajókürtök hangja a nap huszonnégy órájában eljutott hozzá, akárcsak az utcazaj, amit hetekbe telt megszokni az odaköltözése után. Ez a szoba viszont inkább emlékeztette őt egy öregember vagy idős asszony hálósobájára, mert el sem tudta képzelni, hogy egy fiatal lakószobája ennyire puritán legyen.

Az emlékei között kutatott, próbálta felidézni, látt-e már valaha ezt a helyet? Egy barátjánál, egy ismerősénél, esetleg munkatársánál, akárhol? Nem, biztosan nem. Sosem járt még itt ezt megelőzően. Ez

egy idegen otthon és egy idegen ember háza. A felismerés egyelőre nem rémítette meg túlzottan, mivel túlságosan fáradt volt még ahhoz, hogy megijedjen, mégis kezdte kényelmetlenül érezni magát. Az idegen ágynemű frissen nyílt, tavaszi virágok illatát árasztotta magából, mégsem tudott másra gondolni, mint hogy valaki előzőleg feküdt már benne, a bőre pedig most érintkezik annak az embernek az éjjeli kipárolgásával.

Igyekezett inkább másra gondolni. Bár a fejében egy súlyos ólomgolyó gördült oda és vissza valahányszor megmozdította kissé, az agya már kellőképpen kitisztult ahhoz, hogy újra megérezze a testében a fájdalmat, ami a bal karjára és a felsőtestére koncentrált. Jobb kézzel óvatosan lehúzta magáról a takarót a dereka vonaláig, majd kissé megemelte a fejét és végigpillantott magán.

A bal kezét gipsz takarta be a csuklójától a könyökhajlatáig. Érezte, hogy az izmok megdagadtak, a bőr pedig nekinyomódott a gipsz belső felének, égett és enyhén viszketett. Közvetlenül a mellei alatt kötés volt áttekerve a felsőtestén.

„Rajtam van a melltartó.” – nyugtázta megkönnyebbülve, majd pár pillanat múlva azt, hogy a bugyija is; nem meztelenül és teljesen kiszolgáltatva feküdt hát ebben az idegen ágyban. A kötés alatt minden lélegzetvételnél enyhén sajgott az oldala. „Valószínűleg bordáim törtek” – gondolta – „legalább egy, de lehet, hogy több is. A kezem is súlyosan

megsérült. Az lehet persze zúzódás is, de ott is inkább törésre tippelnék.”

Minél tovább nézte a bekötözött sérüléseit, annál jobban feltámadt benne a kíváncsiság, ki csinálta mindezt? Szakértő szeme megállapította, hogy ez nem egy amatőr műve. Ha nem is volt orvos az illető, mindenképpen olyan valaki, aki jól értett az elsősegélynyújtáshoz. A testén lévő széles kötés szoros volt, de nem annyira, hogy akadályozta volna a szabad lélegzésben. A karján a gipsz közvetlenül a könyöke alatt kezdődött, hogy az ízület szabadon mozoghasson, és kevéssel túlnyúlt a csuklóján, a kézfeje hátulsó részéig. Azért lehetett így, hogy a csukló ne váljon merevvé, de ne is mozdulhasson annyit, hogy az ínak és az izmok mozgása gátolja az alkarját a gyógyulásban, valamint nem kívánt fájdalmakat okozzon.

– Ki a fene csinálhatta ezt? – suttogta száraz torokkal, szinte hangtalanul. A kérdés úgy keringett körülötte, akár egy lusta légy. Akárki is volt az illető, valószínű, hogy nem lehetett messze. A szoba nem tűnt elhanyagoltnak, tehát biztosan laktak a házban. Feszülten fülelni kezdett, hátha meghall valamit? Lépéseket, telefoncsörgést, vízcsobogást, a tévé vagy a rádió hangját. Hiszen manapság mindenki a híreket bámulja. Túl nagy volt a baj ahhoz, hogy az emberek csak úgy figyelmen kívül hagyják a tudósításokat. De hiába hegyezte a fülét, nem hallott mást, csupán az eső kitartó kopogását az ablakon, és az időről időre

megélénkítő szelet, ami dühösen zúdult neki az épület falainak.

Nagyot sóhajtott, lehunyta a szemét és igyekezett felidézni magában az elmúlt napokat, hátha az segít áttörni a fejében kavargó szürke ködön. Emlékezett rá, hogy az apjánál járt fent északon, East Meyben, gyerekkora helyszínén, amit ugyan megszokásból mindenki falunak hívott, de nem volt nagyobb, mint egy farmközösség; egy tucat otthon nagyjából másfél mérőföldes körön belül. Lakóházak és gazdasági épületek, semmi egyéb. Még a legközelebbi vegyesboltig is félórát kellett autózni.

Ma sincs arrafelé más, mint füves legelők, széles hátú, alacsony dombok, meg a tenger, ami kitartóan ostromolja St. Johns Point kemény bazaltszirtjeit. A szél akadálytalanul vágta át a mezők felett, az égbolt szinte egész éven át fakó, és az ember terjeszkedése ellenére a mai napig élnek ott szürke farkasok, meghúzva magukat a földbe vájt odúk, sziklaüregek, meg az elvétve található fás, cserjés ligetek között.

Arra világosan emlékezett, hogy két éjszakát töltött még az apjánál, mielőtt elbúcsúzott tőle és visszaindult Edinburghba. A látogatásra használt kocsit Dingwallban bérelte, oda kellett visszavinnie – ez volt a legközelebbi autókölcsönző East Mey felé, ami még működött – onnan pedig vonattal tervezett tovább utazni a skót nagyvárosba. De meddig jutott? Mi történt közben? Az autóbaleset látszott a legvalószínűbbnek, hiszen azzal indult el a farmról,

de nem lehetett kizárni, hogy útközben talán valami más történt. Kiszállt valamiért, és akkor elgázolták? Vagy rátámadtak és alaposan helybenhagyták? Akárhogy törte is a fejét, a farmháztól való elindulás emlékképét követően mindig a feneketlen óceánhoz jutott gondolatban, amiben az elmúlt időszakot – meglehet, órákat vagy akár napokat is – töltötte.

Kinyitotta a szemét és megint körülnézett. Aztán megpróbálta ülő helyzetbe tornáztatni magát, de a rekeszizmába hasító fájdalom azonnal jobb belátásra térítette. Szeretett volna kiabálni vagy megszólítani azt a valakit, aki ide hozta, és akinek valószínűleg az életét köszönhetné. „Hé, hé maga! Akárki is, hol van?” – valami ilyesmit, de mindig, amikor teleszívta a tüdejét a szoba enyhén áporodott levegőjével, és már nyitotta volna a száját, az utolsó pillanatban a torkán akadott a szó. A házra telepedő kriptacsend őt magát is csendre intette. Mindenesetre most, hogy a szobát már feltérképezte a tekintetével, és a saját teste állapotával is többnyire tisztában volt, maradt ideje töprengeni azon, ki lehetett az, aki idehozta? Egy nő? Egy férfi? És mit akarhatott tőle? Úgy okoskodott, hogy nyilván nem akarta sem kirabolni, sem bántani, mert akkor nem vesződött volna azzal, hogy összefoltozza a sérüléseit.

Enyhe szédülést érzett. Kimerítette a töprengés és hullámokban tört rá a fáradtság, ami lassan elnehezítette a szemhéjait. „Jobb lesz várni” – határozta el magát. – „Bárkiről is van szó, segített

nekem. Előbb vagy utóbb visszajön.” Csak várnia kellett. Aztán megkérdezni tőle, mi ez az egész?

Azt hitte, nem lesz képes elaludni, mégis, öt perccel később már ott járt, ahol a gondolatok képlékennyé váltak és összekeveredtek a fantáziaképekkel. A szeme finoman bizsergett, mintha apró bogarak szaladgáltak volna a szemhéjai alatt. Egy perc múlva pedig az örvény sötét karjai mélytengeri szörnyetegként rántották vissza az álmóceánba..

*

Amikor felébredt, odahaza feküdt a régi otthonában, a gyerekkori szobájában. Odakint már régen besötétedett, teljes csend borult a házra. Olivia testén a megkönnyebbülés hullámai futottak át.

„Hát itthon vagyok, itthon, East Meyben!”

Semmi idegen szoba, semmi ismeretlen otthon, a teste ép és egészséges. Ő Olivia Lloyd, múlt év májusában töltötte be a huszonhetet, most pedig hazalátogatott, és egyszerűen rosszat álmodott. Megesik az ilyesmi.

Oldalt fordult, és az éjjeliszekrényen álló mobiljáért nyúlt. Megérintette a kijelzőt. Éjjel fél kettő múlt. Mikor is tért nyugovóra? Nem emlékezett rá. Mi volt a vacsora, ami annyira megfeküdte a gyomrát, hogy ilyen nyugtalanító álmot látott? Erre sem emlékezett, de gyanította, hogy az apja a szokásos, gazdagon elkészített vacsoráját tálalta fel, bőségesen használva hozzá tojásból és bárányhúsból is. Olivia kolléganői

az edinburghi kórházból valószínűleg keresztet vetettek volna egy ilyen kalóriabomba láttán, hiszen ők állandóan az internetet bújták egészséges receptek után – ha éppen nem a híreket bámulták, ahogy manapság mindenki –, de ő ettől függetlenül is szerette a házi kosztot.

Melege volt, ezért felkelt, hogy kinyissa az ablakot. Megizzadt a kellemetlen álom hatására, a pólója és rövidnadrágja a hátára meg a combja hátsó részére tapadt. Megragadta az ablak kilincsét és szélesre tárta. Odakint esett az eső és fűjt a szél, amitől a szoba hőmérséklete pillanatok alatt hűlni kezdett. Talán fél percig állt ott, beszívta a friss levegőt, de amikor a hideg vízpermet az arcába csapott, sietve visszazárta az ablakot. Erős vizelési inger tört rá, ezért megfordult, hogy kimenjen a mosdóba.

A lábai azonban nem engedelmeskedtek. Gyökeret vertek a padlóba, és egy centiméternyit sem mozdultak. Olivia értetlenül pislogott, aztán amikor újra megfeszítette a lábát, hogy megpróbálja tenni egy lépést előre, egyszerűen hasra vágódott.

Egész testében összerándult, amitől a fájdalom ostorként vágott végig a hasfalán és a bordái között. Felnézett, és egy sötétbe borult szoba körvonalait látta maga körül. Az a szoba volt, ahol magához tért valamikor a nap folyamán.

„Hát mégis itt vagyok!” – gondolta kétségbeesve. – „Nem otthon. Az előbbi csak egy ostoba álom volt, semmi több.”

Még mindig valahol egy idegen ház idegen ágyában feküdt. Keserű gombóc formálódott a torkában, kis híja volt, hogy sírni nem kezdett. A nyugalom, amit korábban érzett, szertefoszlott, a helyét szorongás és félelem vette át. Minden bizonynal órák teltek el a legutóbbi ébredése óta, hiszen közben leszállt az este, de körülötte semmi sem változott. Mintha egy lakatlan kísértetházban lett volna széljárta falak között, távol minden élőtől. Amíg világos volt, kevésbé érezte magát sebezhetőnek, de a sötétség megsokszorozta a kiszolgáltatottság érzését.

Ahogy a szeme hozzá szokott sötétséghez, úgy oszladozott körülötte a sűrű félhomály. Rájött, hogy csak azért nem volt vaksötét, mert odakint, valahol a közelben – talán a bejárati ajtó felett vagy a garázsajtónál, már ha tartozott garázs a házhoz – egy fehér higanygőz lámpa világított, aminek fénye éppen csak súrolta a szoba ablakát. Az eső elállt, de a szél még mindig fújt. Hallotta az ablak alá szerelt radiátor halk kotyogását, érezte, ahogy a takarója alatt összegyűlt a meleg. Azt is hallotta, hogy valami halkán, ütemesen morgott, talán a házban, de még inkább a házön kívül. Leginkább egy macska dorombolására emlékeztette. Egy jármű motorját sejtette a hang mögött.

Lehúzta magáról a takarót és újra megpróbált felülni. A rekeszizmánál ismét érezte a hasogató fájdalmat, de igyekezett kizárni a tudatából. Végül sikerült, de teljesen beleizzadt az erőlködésbe. Megkönnyebbüléssel vette tudomásul, ahogy végre ott

ült az ágyon kinyújtott lábakkal, hogy a teste, ha nagy erőfeszítések árán is, de engedelmeskedett az akaratának.

És akkor meghallotta a hangot.

A feje fölül jött, és ebből azonnal kitalálta, hogy emelete is volt a háznak. Két láb határozott dobbanása keltette a zajt. Bárkihez is tartoztak ezek a lábak, az illető valószínűleg az ágyáról szállt le.

Lépések kopogtak odafent.. Egy ajtókilincs csattant, aztán újabb lépések hangja, ahogy az a valaki lefelé tartott a lépcsőn. Olivia visszafojtott lélegzettel, dobogó szívvel hallgatózott. Az ismeretlen lejött az alsó szintre. A nő várta, hogy kitáruljon a szobaajtó, de a hangok tulajdonosa csak elment előtte. Egy perc múlva víz zúgott fel valahonnét a közelből – egyértelműen a vécéöblítő zaja – aztán ismét hallotta a szobája ajtaja felé tartó lépéseket.

Ezúttal azonban az idegen nem ment tovább. Néhány másodpercnyi néma csendet követően a szobaajtó kilincse lassan lenyomódott, és Olivia – miközben a szíve a torkában dobogott – jól látta az előszobából beáramló fényben, ahogy egy magas, széles vállú alak körvonalai tűntek fel az ajtóban.

Augusztus, hat hónappal korábban

Olivia Lloyd éppen északi irányba hajtott ezüstszürke Saabjával a Crewe Road jóformán üres, négysávos betonszalagján . Útközben leengedte az ablakot és élvezte a friss, reggeli levegőt, ami frissen nyírt fű illatát sodorta magával. Elhajtott az Iceland Plus supermarket kékre és fehérre festett épülete előtt, ahol hosszú sor várakozott arra, hogy bejuthasson az üzletbe. Magas, tüskésre nyírt hajú biztonsági ember ügyelt arra, hogy ne legyen rendbontás a vásárlók között. Az üzlet előtt reklámtáblák sokasága állt az éppen aktuális tarifákat hirdelve, amik már régen nem követték az üzletlánc még működő honlapján vagy a lejárt szórólapokban található árakat. Az egyik tábla előtt baseballsapkás suhanc guggolt. Éppen néhány termék árát húzta át egy vastag, alkoholos filccel, majd feléjük írta az új, a korábbinál természetesen magasabb összegeket.

Már két hónapja múlt annak, hogy az üzletlánc lehúzta a rolót. A gyorsan növekvő piaci pánik elég volt ahhoz, hogy a cég értékének nyolcvankilenc százaléka elpárologjon a tőzsdén, így aztán a legtöbb boltjuk bezárt. Ami mégsem, abból magánvállalkozás lett, mint ebből is itt. Pár helyi fickó vette át a fennmaradt készleteket, majd szerződést kötöttek a beszállítókkal, azután pedig úgy szabták meg az árakat, ahogy nekik tetszett. Nem az Iceland Plus volt

az egyetlen, ami így járt, világszerte hasonló volt a helyzet; de mert ebből az üzletből volt ezen a környéken a legtöbb, az itt lakóknak ez számított a leglátványosabb változásnak.

Olivia be akarta kapcsolni az autórádiót, az ujja már ott lebegett a gomb felett, de végül mégis letett róla. Ezen a reggelen semmi kedvet nem érzett a hírek meghallgatásához. Az előző napokban bőven elég volt belőle. Rövid töprengés után inkább a CD-játszót kapcsolta be. Közben megállt a Crewe és a Granton sarkán tilosat mutató közlekedési lámpánál, és bár rajta kívül csupán egyetlen autó várakozott a kereszteződés túloldalán, mégsem szabálytalankodott. Türelmesen megvárta a zöld jelzést, közben az ujjai hegyével a zene ütemére dobolt a kormányon, és észre sem vette, hogy dúdol.

– Egy újabb nap a Paradicsomban – motyogta maga elé, miközben gázt adott, és a tekintete önkéntelenül is a kéklő égboltra tévedt, ahogy az mostanában sok más emberrel szintúgy rendre előfordult.

Elhajtott egy buszmegálló előtt, ahol jókora tömeg verődött össze, láthatóan jóval többen annál, mint ahány ember a következő járatra felfért volna. Néhány kíváncsi és pár mogorva tekintet fordult az autója után. A reggeli csúcsforgalom közepén jártak, minden tömegközlekedési eszköz csordultig volt, mivel autók csak elvétele közlekedtek a városban. Ő maga csak azért volt kivételezett helyzetben, mert az egészségügyben dolgozott. Azt azonban nem lehetett tudni, meddig tesznek kivételt a betegápolókkal?

Könnyen lehet, hogy előbb-utóbb csak az orvosokat illeti majd meg ez a kiváltság a kórházak alkalmazottai közül. Az üzemanyagkészletek jó részét ugyanis már hetekkel korábban zárolták a mentők, a rendőrség és a tűzoltóság, na meg a hadsereg és a kormánysszervek részére. Még az autóbuszokat üzemeltető társaságok sem kaptak belőle annyit, amennyit igényeltek, rendszeressé váltak hát a járatkimaradások.

A következő saroknál balra fordult és elhaladt a kerület egyetlen katolikus temploma előtt, ahol néhány önkéntes éppen a kétszárnyas kaput mosta. A bejáratot valamikor az előző éjszaka azzal csúfitották el, hogy vörös festékszóróval a „HAZUGSÁG!” szót fújták rá. Nem ez volt az első eset. A nagyváros templomai az utóbbi hetekben többször elszenvedtek már hasonló rongálást. A legkirívóbb eset néhány napja történt, amikor ismeretlenek felgyújtottak egy kápolnát a város déli felén.

Három perccel később megérkezett a munkahelyére. A kórház parkolója háromnegyed részig üresen állt, így nem okozott gondot, hogy parkolóhelyet találjon magának. Kiszállt, lezárta a kocsit és a táskájával a kezében elindult a főbejárat felé. Csak akkor jutott eszébe, hogy elfelejtett tankolni, amikor a fotocellás ajtó elsiklott előtte. „Akkor majd hazafelé sort kerítek rá” – határozta el magát, miközben az előtéren keresztül átvágott a lifthez. Amíg a felvonóra várt, széthúzta a táskáját és gyorsan ellenőrizte, mennyi üzemanyagjegy lapul

benne. Kevesebbet talált, mint amire számított, pedig a hónapból még két teljes hét volt hátra.

Tíz perccel később már az ápolók halványzöld köpenyébe öltözve lépett be a negyedik emeleti ügyeletesszobába, ahol a kolléganőivel együtt várta az osztályos főnővér eligazítását; erre minden hétköznapi pontosan fél nyolckor került sor. Amíg az asszony meg nem érkezett, az ápolónők rendszerint kávézással és üres fecsegéssel ütötték el az időt.

– Hé, mindenki! – Sylvia Scott, az egyik ápolónő, aki még a huszonhét éves Olivia Lloydnál is fiatalabb volt, úgy robbant be a szobába, akár egy meteor. A telefonját szorongatta a kezében. – Hé, ti is olvastátok már? Megvan az időpont. Mármint a pontos idő. Most már tudják.

A beszélgetés elhalkult, minden tekintet az érkezőre szegeződött. Volt köztük néhány közönyös, és jó pár vádló pillantás, amiért a bejelentés megszakította azt a fajta néhány perces reggeli nyugalmat, amit a dolgozni készülők rendszerint feltékenyen óvtak, mielőtt belevetették magukat a napi mókuserékbe.

– Ezt eddig is tudtuk – mondta Olivia színtelen hangon. – Jövő év április kilencedike. Hetek óta tudjuk már.

Nem tetszett neki, hogy manapság minden beszélgetés a Nemezisről vagy a közelgő becsapódásról szólt. Vagy azzal indult, vagy előbb-utóbb elkerülhetetlenül oda lyukadt ki. Olyan volt ez, mint a halálos betegek esetében, akik bármibe fognak

is, a társalgás egy pontján kérlelhetetlenül szembesülnek a ténnyel, hogy lesz egy pillanat, amin túl már nem léphetnek tovább, éppen ezért felesleges bármit is előre tervezni. Nem szerette ezt, ám nemigen tehetett ellene semmit.

– Ja, igen. – Sylvia halkabbra fogta a hangját, megérezve a levegőben vibráló feszültséget. – De ez most már percre pontos. Greenwich-i középídő szerint este fél kilenc.

– Ja, azt én is olvastam – bólintott Petersen, a kevés férfi betegápoló egyike. – Most már csak az a kérdés, pontosan hol landol?

– Landol? – visszhangozta egy vékony hang a sarokból, a kávégép mellől.

– Hát ja, landol – bólogatott Petersen. – Vagy hogy is mondják ezt?

– Becsapódik! – válaszolta nyersen Rebecca Hobbs, az osztály egyedüli fekete bőrű ápolónője. Néha úgy is emlegették, hogy az egyetlen fekete alkalmazott a kórházban, ami persze túlzás volt és csak vicc, de az ápolónők közül valóban ő volt az egyetlen fekete. Néhány hónappal ezelőttig, amíg nem talált saját albérletet, közös lakáson osztozott Olivíával. – Nem LANDOLNI fog, drágám – nyomta meg gúnyosan a szót –, hanem BECSAPÓDNI. Ami nagyon nem mindegy. Fel fogja szakítani a Földkérget.

– Jó, akkor becsapódni – legyintett Petersen.

– A becsapódás pontos helyét is megjelölték. A legvalószínűbb helyszín Kanada északkeleti része – böngészte tovább a telefont Sylvia. – Az érintett

terület Ontario, Québec és Újfundland államok. Még az is lehet, hogy egyenesen a Hudson-öbölbe zuhan – nézett fel, és elsápadt. – A nagynéném Ontarióban él.

– Akkor a legjobb lesz, ha máris felhívod, hogy gyorsan pakoljon össze és húzzon el onnét – javasolta Petersen.

– Szerinted ő nem olvas híreket, bunkó? – vágott vissza Sylvia a huszonéves fiatalok minden dühével. – Öreg, de nem hülye.

– Nyilván idejében megkezdik majd a kitelepítést – töprengett hangosan Rebecca. – Nagyon nagy terület, az igaz, de a dátumig van még hátra majdnem nyolc hónap.

– Kivéve, ha a jövő héten bejelentik, hogy az Atlanti-óceán közepén landol. Azaz becsapódik – javította ki magát Petersen. – Egy hónap múlva pedig Afrika lesz soron. Elég nagy a világ, és már eddig is millió variációt hallottam.

– Ez azért nem valószínű – ingatta a fejét Olivia. – Ahogy az az izé egyre közelebb ér, úgy lesznek egyre pontosabbak a becslések.

Izé. Egyszerűen csak így nevezte. Vagy egyszerűen csak az üstökös. Néhanapján szarnak is hívta, és nem ő volt az egyetlen. Sokan emlegették még így, hol dühös, hol reményvesztett vagy látszólag közömbös hangsúllyal. Amennyire azonban vissza tudott emlékezni, még soha nem szólította a nevén, Nemezisnek. Még csak azt sem tudta, honnan jött ez a név? Ki keresztelte el az üstököst? Egy újságíró vagy egy szenzációhajász blogger? Egy csillagász?

Utólag már nem lehetett kideríteni. Egyszer csak így kezdték emlegetni mindenfelé.

Amikor múlt év októberében, tíz hónapja felfedezték, még senki nem hívta így. Az üstökös neve nem volt egyéb egy hosszú számsornál, amit afféle katalógusszámként aggatnak rá minden újonnan felfedezett objektumra,. A bejelentésről szóló hír pedig gyakorlatilag elveszett a napi politika botrányai, a bűnügyi hírek, a küszöbön álló filmpremierek, meg a bulvárlapok legújabb, „ki-kivel kavar éppen” bejelentései között. Százból jó, ha tíz ember hallott róla egyáltalán, és azok közül is csak egy-kettő akadt, aki értette is, miről van szó?

Olivia Lloyd az előbbieik közé tartozott. Olvasott róla, de az alapvető információknál többet sosem konyított a csillagászathoz. Legalábbis eddig, mert az utóbbi hónapokban a beszámolók hatására az ismeretei akarva-akaratlanul is egyre gyorsabb ütemben gyarapodtak. Azzal ugyan korábban is tisztában volt, minek a hatására változnak az évszakok, hogy a Föld a Naprendszer harmadik bolygója, hogy más planéták is rendelkeznek egy vagy több holddal, esetleg gyűrűkkel, de ennyi. Gyorsan túllendült hát az üstökös bejelentéséről szóló híreken, és másnap már nem is emlékezett rá. Aztán eltelt legalább két hónap anélkül, hogy bárhol is szóba hozták volna ismét – vagy ami elképzelhetőbb, hogy beszéltek róla, csak ő nem találkozott ilyen helyzettel –, és csak valamikor az év vége felé, karácsony környékén bukkantak fel újra az üstököst érintő

beszámolók, de azok egyszerűen belevesztek az ünnepi mámorba.

Aztán ez év január közepe táján megszorodtak a bejelentések. A hír áttört egy bizonyos határt, és a napilapok sokadik oldalra sorolt cikkéből felkúszott a címlapokra. A híradóban már nem harminc perc elteltével beszéltek róla, hanem az előzetesben.

– *Öt százalék annak a valószínűsége, hogy tízmillió kilométernél közelebbi távolságban halad majd el a Föld mellett* – emlékezett vissza egy korábbi esti műsorra, amiben egy fiatal csillagász nyilatkozott éppen. – *A jelenlegi adatok alapján ezt a távolságot én úgy hét-kilenc millióra becsülném. Ez csillagászati mértékkel mérve persze még így is jelentős, a Hold távolságának közel kétszázötvenszerese. Ám ha figyelembe vesszük azt, hogy a Halley-üstökös ötvenöt millió kilométerre repült el a bolygónktól 1986-ban, akkor igen közelinek mondható. Ha a számítások helyesek, akkor körülbelül egy-másfél év múlva elképesztő látványban lesz részünk. Heteken keresztül gyönyörködhetünk majd az üstökös csóvájában, aminek látszólagos hossza annak közelsége miatt tízszer-tizenötször akkora lehet, mint a telihold.*

– *Hogyan lehetséges az, hogy eddig nem vették észre?* – kérdezte tettetett érdeklődéssel a műsorvezető. Láthatóan nem konyított a témához, de le kellett vezényelnie a programot. – *Hiszen az előbb említett Halley például hetvenhat évente visszatér.*

– *Számtalan olyan meteort és üstököst ismerünk, amelyek rendkívül elnyújtott pályán keringenek a Nap*

körül – kapta meg azonnal a választ. – Nem ritka a több száz, vagy akár több évezredes keringési idő sem. Ezért nem rendelkezünk róluk semmiféle írott feljegyzéssel. Megkerülik a Napot, aztán igen hosszú útra indulnak a Naprendszer külső vidékei felé. A C-35472-es objektumról még kevés adatunk van, de a pályaadatok alapján úgy valószínűsítjük, hogy utoljára megközelítőleg nyolcezeröttszáz éve járt itt, azaz nagyjából a neolitikum, az újkőkor kezdetén. A kőkorszaki ember láthatta, sőt, valószínűleg látta is. De feljegyzés ebben a korban természetesen még nem született róla.

– A nyakamat rá, hogy el van túlozva az egész jelentette ki most Petersen. – Verik a habot, közben találgatnak, de nem tudnak mondani semmi konkrétumot. Sőt, azt is biztosra veszem, hogy van ebben egy jó adag pánikkeltés is, mint a terrorizmusban, meg a világjárványokban. A kormányok nagyon jók ebben.

– Nekem azért eléggé komoly dolognak tűnik – ellenkezett Olivia. Nem akart erről beszélgetni, mégis belesodródott megint.

– Annak tűnik, persze – legyintett a férfi türelmetlenül. – Jön az az izé, és még az is lehet, hogy tényleg becsapódik. Először húsz százalék volt rá az esély, aztán már a duplája. Most éppen hatvanötről beszélnek, igaz? Oké, maradjunk akkor a hatvanötnél. Ez azt jelenti, hogy van rá harmincöt százalék esély, hogy elkerül minket. De nem ezzel